

Kelemen Hunor

Szigetlakó

TARTALOM

AGYMEZŐK

Hajnali glossza
Pisztrángok nélkül
A Keleti Misszió
A Látogató
Törvényhozók és Bírák
Elvakult Tulajdonos
A hátvédek hatalma
A rokon látogatása
A kisfiú sétája a városban
A hierarchia bosszantása
A hírnök balladája
Önkéntelen feledés
Légtornász az égi tornácon
A démon ostorai

SZÍVBESZÉDEK

Titkaid és életem
Szívbeszéd
A betűk segítsége
Haiku 1.
Haiku 2.
Haiku 3.
Haiku 4.
Folt az alvázon
Félelem
Meseálom
Kihűlt...
Párhuzamos eső
Az idő szorítása
Szívkrém éjszakára
Leltár

AGYMEZŐK

Hajnali glossza

Lassan s titokban bennem minden újjáépül.
Már világítanak a holnap maskarái.
Csak néhány színes cipőfűző marad
a lejárt útra emlékeztetőül.

Tengerek haragja pusztít el, vulkáni
láva beborít. Az éj poros romokra
ül és fáradtan piheg, de hajnalig las-
san s titokban bennem minden újjáépül.

Meztelen vagyok a tengerparti fényben. Mint
hunyorító újszülött a kvarclámpa alatt.
Eljutni valahogy a rejtett jelmeztárig, ahol
már világítanak a holnap maskarái.

Kertitörpék között rohangáló kölyök.
Gyepes iskolák, majd szigorított század.
Szesz és nők között Rómába visz minden út
És csak néhány színes cipőfűző marad,

ezüstnitrátba szárított arcok, álmomban
vissza-visszatérő táj, merészül lendülő
láb, vonatok s autók puha riogatása:
a bejárt útra emlékeztetőül.

A bejárt útra emlékeztetőül
csak néhány színes cipőfűző marad.
Már világítanak a holnap maskarái.
Lassan s titokban bennem minden újjáépül.

Pisztrángok nélkül

Ez a jósok földje. Jövőbe
látó emberek élnek ezen
a tájon. Ahány szem, annyi jö-
vő. Felénk ez mérvadó mondás.
Gyilkolni már nem szégyen: szokás.

Itt első napszakunk az este.
A rossz fiúk olyankor jönnek.
Öreg jósoktól parancsot kap-
tak: jövőt formálnak, mindent a
bőkezű holnapokért tesznek.

Reggelek. Szomorú reggelek.
Nyomok az aszfalton, a házak
falán. Könnyet hullatni tilos,
feledni kell a múltat: muszáj.

A delek már lazábban telnek.
Kiosztják napi gyógyszerünket.
Ne érje őket meglepetés.
Jövőbe látó emberek, nem.
mennek pucéron a télnek.

Már csak az agymezők maradnak.
Majd az agymezők sem, egyetlen
sejt, egyetlen véredény sem.

Nézzék kérem, az agymezőkön,
ahol vetni, aratni szoktak,
csata dúl éppen, párbajoznak.
Az agymezőkön patakokban -
A patakokban nincs több pisztráng.

A Keleti Misszió

Amikor Keletre jöttem,
tudtam: nem áll módomban
győzni itt, s bár egyformának
tűnik minden arc, én lassan
megismerem a város titkait.

Óvatos mozdulatokkal
kijelölöm a teret,
ahová megbízóim vadászni
küldtek. Készül a hely is, ahová
zsákmányommal békén megtérhetek.

Bennszülött szolgálaim póker-
arca a csempészáru láttán
enyhén ellazul, és néha a
korbácshoz kell nyúlnom, hogy ne
feledjék: ki van felül és ki alul.

Ha követként megjelenek a vár
uránál: hírt viszek és hozok.
A hallgatag férfi iránt gyanúval
viseltetek, de előnyben
részesítem a féktelen álmodozót.

Szolgálatom ideje véges.
Megbízóim tudják: a siker
Keleten még nem győzelem.
Számunkra a titkos hátország
az egyetlen biztos védelem.

A Látogató

Mint uszályok a Nagy Vizeken. Úgy
érkezel. Tudtam, hogy jönnöd kell.
Elhozta híred az alkonyati szél.
A lebukó Nap forró lehelete.

A várost kidíszítem, s bár ünneplő
ruhámnak nyoma veszett, szememből
a fényt mégsem ölte ki a hosszú
álom. Ünnepe lesz, amikor megérkezel.

Álmosvölgy lakói az utcákra
nyomulnak. A hitetlen léhűtők
néha már azt sem hiszik, amit látnak.
Bevonulásod napja történelem

a város életében. Remek
mulatságra, majd szebb napokra
számítunk. Add vissza Álmosvölgy
lakóinak hitét. Védnökünk
légy, nagyhatalmú Látogató.

Törvényhozók és Bírák

Most nem mosolyog! Ezt állítani róla
nincs okunk és jogunk. Bár mosolyogni
szívesen látnánk a Nagy Komor Öre-
get. Rossz évet zárunk, állapítja meg.
A Drága Nő már napok óta zokog.
Majd holnap, mondom, és vigasznak szánom.
Hiába keresem, jó hírünk megör-
zésére nem lelek semmilyen okot.

Holnaptól a Törvényeket mi írjuk.
Isten nevére ne hivatkozzon sen-
ki. Elvetemültek leszünk. Gazfickók.
Számunkra már nincs olyan kérdés többé,
hogyan lenni, vagy nem lenni. Győzelemért
és dicsőségért hajtunk. A Drága Nő
gondunkat viseli. A Nagy Öregnek
visszaadjuk a múltat, s nem lesz senki,
aki a jövőért merne perelni.
Jó hírnevünket tetteink vigyázzák. Hol-
naptól Törvényhozók leszünk és Bírák.

Elvakult Tulajdonos

A Drága Nő könnyeit nyelve
szüntelenül csak azt kérte:
legyen nekünk is nyugodt jövőnk,
tegyünk is valamit érte.

A birtokba vett térből nem
bírtam feladni semmit. Bár
a Nagy Öreg óva intett:
„Nem lesz otthonod sem ott, sem itt,

ha a választást napról-napra
elodázod. Álmosvölgy foglya
maradsz, ahol az arany szart
sem ér és testedből gyökér nő

a langyos földbe.” „Erős vagyok,
replikáztam, de éjszakáim
súlyos cáfolatként hulltak rám.
Elvakult tulajdonos lettem.

Irigyeim, mint eső után
a fű...” „Az Átkok szigete is
övé” - súgnak össze a folyó
felső részéről beköltözöttek.

„Hiába válik kezed alatt
minden arannyá, ha a híres
Álmosvölgyet fekáliák szaga
járja át és leghűségesebb
rabszolgáid is cserben hagynak” -
mondja bennem egy Ismeretlen
a Telhetetlen Hódítónak.

Utolsó reményem: a Drága Nő
könyvei lemosnak mindent és
nem leszek szálla a bölcs Öreg
szemében.

A hátvédek hatalma

A hátvédek mindent látnak:
övék a tudás szomorúsága.
Társaságukban feszélyezve érzem
magam: humortalan férfiak.
Ezerszer elmesélnék mindent.
Az egészet keresik a részben,
türelmes, lomha lények.
Figyelmük mindenre kiterjed,
gyakran kérdeznak: érted?

A hátvédek mindig harcra
készek. Alternatívákat álmodnak,
egyszerre többfelé néznek.
A terepet naponta bejárják -
mint az órát a pontos percek.
Kérésem számukra parancs és
ők vigyázzák titkaimat. Ez
alapos ok lehet a félelemre.
Gondoskodom róluk: legyenek
jó erőben. Hűségük határa
tudásuk terjedelme.
A hátvédek szíve jéghideg. Csak
nyomja a vért a testben körbe.

Érzelmekre nem számíthatok,
hisz évekig nem néznek tükörbe.
A hátvédek nyugalma felbosszant:
stratégiát isznak és taktikát
vizelnek. Kitartóan szövik a
szőnyeget. Titkaikra hiába lesek,
mert a hátvédek mindenkit
vidáman túlélnek.

A rokon látogatása

Csendes napszakban ajtómon kopogtat: bebocsátásra
vár a messzi vidékről érkező fáradt rokon.
Ismerős illatot hoz hajában. Rögtön felismerem.
Mintha csak tegnap láttam volna. Mintha én lennék ő,
Ismerjük egymás hangját és egymás hallgatását.
Ugyanabban a mondatban vagyunk alany és állítmány:
Alanya és állítmánya a kitalált történetnek, amelyből
nincs kiút. Csak befelé vezető út van: egyirányú.
Évszaktalan napfény süt, sima szél, velem a rokon.
Víz, levegő, tűz - tűz, levegő, víz. A langyos kövekre
Sárga képek kerülnek: farkasszemet nézünk a nem-létezővel,
az elképzelt idő kímerevített pillanatával. Az igeidők
az ujjbegyeinkben vannak. Akár a születés és a halál,
mondja ő, s én bólintok. Erre mit is válaszolhatnék?
Az első kakashang hasította résen autóval a város
fölé megyünk. A hegyre. Föl a tiszta fénybe. Onnan
mindenre rálátni. Mellettem a messzi vidékről jött
fáradt rokon, akinek hajából és bőréből ismerős illatot
szorít ki a hajnali harmat, és aki a várost, akár
a tenyerét, úgy ismeri. Akár a tájat, ahonnan egy
csendes napszakban megérkezett. Állunk bokáig
a hideg verejtékben. Bennem a rokon és őbenne én:
egyetlen fellobbanó láng, örök hullámváz.

A kisfiú sétája a városban

Az istállóban autóbusz nyerít.
Lovak a benzinkútnál sorban állnak.
Háztetőn bicegő építődaruk.
Kazánfűtők talpig fondorlatban.

Fecskét zabálnak óriás szúnyogok.
Csipkerózsika ébred: milyen nap van?
Korcsolyázni indul a repülő század
(ránk fagy a veríték Ikrek havában).

Csilingelnek a templomok.
A villamosok harangoznak.
Szemét dörzsöli a kisfiú:
Né, apu, a gyógyszertárnak
sárkányfeje van!

A hierarchia bosszantása

ne bántsátok a hierarchiát
tanácsolták a tapasztaltak és
mi fittyet hányva rájuk bántottuk
ahol értük a hierarchiát

mert a széllel szembe lehet mondta
az apám de nem érdemes tette
hozzá és én rögtön kiálltam és
tapasztaltam úgy van ahogy mondta

majd bántottuk a hierarchiát
pedig tudtuk hogy nem érdemes
az embert mégis hajtja valami
hogy szétkúrja a hierarchiát

tudtunk szarni a tekintélyre
ettől persze nem lehettünk jobbak
azaz nem ettől lettünk jobbak
holnap is szarunk a tekintélyre

bántsátok ti is a hierarchiát
mondjuk majd ha tapasztaltak leszünk
attól nagyobbak úgysem lehettek
bántani kell a hierarchiát

bosszantani mint méhek a medvét
ne tisztelni csupán a tekintélyt
ha azon kívül is van valami
az úgyis naggyá teszi a medvét

A hírnök balladája

Folyton folyvást fújjuk az idő trombitáit!
Átkelünk vízen, tengeren. Kifogyóban
a gyűjtött tartalék, kockára fel mindent,
ha veszni kell, vesszen velünk a kendőbe zárt
kincs! Pincér! - üres az asztal! Na, gyerünk!
Az aranyfogammal fizetek, vagy bármimet
viheted, csak ez az éjszaka kiteljen.
Hajnalra mámorunk kámforként elillan.

Démoniából megállás nélkül jövők.
Még látom meztelenkedő táncát az
elzüllött angyalseregnek. Lucifer
hangját a fülemben hallom, s az örült
zongoraszót, mely fáradhatatlan
kezei nyomán égre száll. Lassan
a sötétkéék árnyak felfeslenek.
Hajnalra mámorunk kámforként elillan.

Úzött seregnek szóvivőjeként szedtem
a lábam. Várkaput nyissatok! Lihegő
testemre meleg takarót dobjatok, s bort
töltsetek a kiürült kupába! Szavamra
mondom, lángokban áll a tenger, s hajóink
kiút nélkül a kikötőben maradtak...
Hajnalra mámorunk kámforként elillan.

Ajánlás

Herceg! Hiába átok s cselszövés,
komputerekben gondosan őrzött program.
Az éjszakát, tudod, mi váltja fel!
Hajnalra mámorunk kámforként elillan.

Önkéntelen feledés

Nem akarom, de mindent elfelejtek.
Virágot vinni születésnapokra.
Levelet írni is elfelejtek,
és aludni is néha-néha.
Csak ülök a sötétben. Motoszkálok.
Távírányítom a panasonicot.
Elteázom órák hosszat, s vigyázok:
ne keltsek pánikot azzal, hogy
mindent elfelejtek.
Néha dolgozni sem megyek.
Elfelejttem ki és miért vagyok...

Egybefolyznak az éjszakák s a nappalok.
De aztán valahogy mégis túl vagyok,
és olyankor azt hiszem, hogy vége...
Holnaptól rendes ember leszek.
Holnaptól a kötelesség mozgat.
Szaladgálok, intézek, szervezek sokat.
Észben tartok mindent. Lesz rend,
lesz transzparencia. Megtanulom mindennek
a helyét, s fogom tudni: miért áll itt és
majd miért kell elmozdulnia.
De másnapra én mindent elfelejtek.
Korán reggel összezavarom a rendet, s
délután sok bocsánatot kérek,
mert hogy én mindig mindent elfelejtek.

Légtornász az égi tornácon

Csontok csöndje az éjszakában.
A lélek villanása.
Jelek a bőrön, mély nyomok:
angyalok földi mása.
A kezdet, a vég és a semmi:
Isten a legnagyobb talány.
Amikor sehol sem vagytok,
feloldoz és magába zár
valami világűrnyi magány.
Csak az én marad, a légi tornász.
Pokol és menny közé feszített
láthatatlan égi tornác,
ahonnan messzire hord a szem.
A vágy, az örült gondolat száll.
Valami reszeli torkomat,
sejtjeimben félelem kószál.
Amíg jön a hajnali krízis,
az emberben őrlődik a világ.
És az ember egy kicsit gríz is!
S talán egy kicsit Isten?!
Vagy mégis csak gonosz démon?
A tükör mindig mást mutat,
ölelem magam és mégis szétnyom
a trombitaszó. Távoli agyvezőkre
hajít a gravitáció.
A szívben feleződik a holnap.
Ismeretlenül is megszólít:
most sem az, akire vártam.
Lusta eső kopogtat, s én
hallgatom sivataggá váltan.

Mozdulnék, elnyom egy golyónyi
álom. Szólítom a rejtőzködő Istent:
HÁT SEGÍTS FOSZFORESZKÁLNO!!!!!!

A démon ostorai

éjszakáimban rémület van pupillámon
át macskák járnak szívemben pokolgép ketyeg
fülemből hangok dallamok halkán suttogva

ki-be szállnak félálomban ostorba fon egy
láthatatlan démon szorosan kezében tart
feje fölött bolygóként forgok hajszálvékony

madzagon ijesztő mezők fölött lógok jól
elszédít röptet egyre csak forgat lehunyom
szemem ne lássam kinek a hátára sújtok

lehunyom szemem ne lássam milyen ostorral
vernek kövek robbannak légnyomás szédület
s a mezőn minden macska talpra néma esés
süket zuhanás a csuromvizes hajnalra

SZÍVBESZÉDEK

Titkaid és életem

Én minden titkodat megtudom.
Te lassan széthordod életem.
Magadba szívsz, majd megtagadsz,
de ez nem változtat a lényegen,
hogyan lassan széthordod életem.

Míg magadba szívsz és megtagadsz,
én minden titkodat kilesem.

Te lassan széthordod életem.
Beszédfoszlányok, mondatok.
Egy tör, egy égi pengéél.
És titkaid, féltett titkaid.

Mikor már széthordtad életem,
Mint szél hajókat a tengeren,
akár hajnalok az éjszakát:
nincs titkod, meztelenül állsz,
ahogy talán csak Isten lát...

én minden titkodat tudom már.
Cserébe széthordtad az életem.
Messze vagy, s mégis összeköt
egy rejtett szál: talán a félelem.
Titkaid. Széthordott életem.

Szívbeszéd

(1. mennyi ismeretlen mondat)

Mondhattam volna akkor mást is.
Nem én szóltam. A szív beszélt belőlem.
Amit hallottál, az egy szívbeszéd. Ha...
Tudod, nem én mondom, hogy miről beszéljek.
Nekem csak a szám jár és a szemem.
Belőlem folyton kinéz valaki, s kiordibál
a szív is néha-néha. Féktelen állat.
Dörömböl, és nem tudom visszafogni.
Görgeti a mondatot belőlem. Nincs
vége soha. Möbiusz-szalag a szívbeszéd.
Ha letiltom is újra mondja. Nem újat
mond, csak újra, újra, újra.
Mindig csak azt szapulja.

A fehér papírt a kezem összeírja.
Diktálás után, mert másképp nem is tudna.
Reggel majd látom, hogy mennyi zagyva,
mennyi ismeretlen mondat.
A balhé persze rám marad. A gombóc
a torkomban. Nyelni sem tudok, úgy nyomja...
ez az egész olyan ízé... nem is tudom, hogy
mondjam, mert én a szívbeszédhez szoktam.

(2. mintha a paradicsomban)

Mert én szívbeszédből élek.
Turkállok benne, hogy mi van?
A szívszavak néha oly szépek,
leírni nincsen módomban.
A szívbazárban napokat eltöltök.
Mennyi testhez koptatott ruha.
Néhányat titokban magamra öltök, s
eliszkolok benne falhoz lapulva.
A tükörben, ha sötét van, megnézem:
jól áll-e rajtam a szívruha?
Nem hálás téma erről versben szólni...
Ez nem is vers. Talán csak gondolat.
De lehet, hogy csak egyszerűen forma,
mint női test a szívruhámba bújva.
Vagy mint a mozgás, hogyha torna.
Netán a test, ha nincsen semmi dolga,
csak tétlenkedik, mintha a paradicsomban.

(3. én mindig el)

Ha kell, akkor én elmegyek.
Mert én mindig csak el. Ha kell,
ha nem. Távozó a nevem. Szaladok,
vagy halkán lelécelek. Megyek,
mintha sohasem lettem volna ott.
Volnék más. Én más is volna.
És persze fáj, ahogy megyek. Nekem
Már nagyon fáj a távozás, de a remény
lüktet, hogy talán mégsem. Aztán
már nincs remény sem. Csak a távozás.
Átviszlek magammal a városra. Az
emberek nem látnak, úgy megyek. Valamit
mindig ott hagyok. Talán egy dallamot.
Hagyok egy-két mondatot. Ízet. Illatot.
Néhány grimaszt is rád hagyok.
Ritmusosan lépkedek le az utcán, a
városra át. A fájdalom belém karol.

Csak azért, hogy ne menjek egymagam.
Úgy távozom, ahogy jöttem:
szinte észrevétlen az elmenésem.
A fájdalom is beleszenderül a menésbe.
Alszik és lüktet. Szemhéjam mögött
valami remeg. Számban a mondatok
megalvadnak. Én sohasem érkezem,
csak folyton távozom, és persze álmodom,
hogy érkezem. Hogy van cél és értelem.

Pedig csak káosz van, csak mindigelmenés,
Ennyi távozásra egy élet is kevés.
Már olyan régen megyek el, hogy az
Észben alkonyat lett. A szívben hajnalok,
majd hamis reggelek. Kávét, cigaretta.
Félszavak és félszeg mondatok, hogy
talán lesz egy életem, amiben nem
lesz elmenés. Csak érkezés. Nem lesz
benne mindigel...

A betűk segítsége

A Drága Nőnek, hát persze, hogy neki

1.

Aranyhegyű tollal, pompás,
sárga lapokra,
kerek betűkkel írtál.
„Azért, hogy megnyugodjam” - mondtad.
Mert azokban a reménytelenül
szép években
mindig meg kellett nyugodnunk.
A betűket valósággal rajzoltad:
szóról szóra.

2.

Ma egész nap rohangáltam és
kalapot emeltem szinte
mindenki előtt. Ma sárgás
lapokat kerestem városszerte,
hogy este megnyugodjam.
Írni fogok. Lassan rajzolom
a betűket, mintha fognád
a kezem.

3.

Amikor írok, mindig
egyedül vagyok.

4.

Jön a sötét. Repkényként
befutja a falakat, majd
az egész teret és a térben
engem is eltakar. Sunyin
befonja a szívemet, de én
csak rajzolom, rajzolom
lassan a betűket.

5.

Tudod, az agyamból kiáramló
infravörös sugarakkal az
éjszakában is látok. Csak
hajnalra koppanok össze,
mint fáradt ácsok mérőléce,
ha kéz már nem tartja.

6.

Még mindig hiszem,
Hogy a betűk megsegítenek.
Megnyugtatnak, hogy ne
örüljek meg holnap, ha
ismét rohangálni kezdek
az ismeretlen ismerős utcákon.

7.

A lassan rajzolt kerek betűk
mindig megnyugtatnak.
Emlékszem, így írtad nagy,
kerek betűkkel egy sárga
papírra és biztattál:
„próbáld már ki, bazeg!”

Haiku 1.

kivont karddal a
vérző kaktuszok mögött
arcod lángra gyúl

Haiku 2.

várlak éjszaka
pipacsokkal világí-
tott utak mentén

Haiku 3.

te már elfeledsz s
ágyam őrizni fogja
tested melegét

Haiku 4.

a kövek közé
szétdobált szavaiból
betűket keres

Folt az alvázon

Egy kicsit benned is ott vagyok,
akár lélegzésben a dallam.
Porcelánfehér rettegés ez,
és figyellek nagyon, hogy halljam.

Egyszer mindenedben én leszek
a vetítógép és a vászon.
Tenyérnyi folt maradok csupán
a tisztára mosott alvázon.

Amikor már nem is várom, las-
san szólásra nyílnak az ajkak.
Könyörgésedre fittyet hányva
legalább hatrét összehajtlak.

Csomag maradsz, égi ajándék.
Ez csak egy vers volt, inkább játék.

Félelem

a tánc után sután helyére megy
egy félmosoly egy szürke lepkeszárny
a félelem hogy holnapra nem lesz
forogj tovább itt most még ne állj meg
parázs vadkenderparázs villogó
kakukkrepülés az örületen
felfutott egy szál félő holnapra
nem lesz repülj hát fel és meg ne állj
legyél csavar iszonyú forgatás
erő legyél mely engem felcsavar
sugár legyél ki mélyen belém vág
kímélet nélkül összerázz égesd
bőrömet hamvassz el zárjál magad-
ba temess el a tánc után a tánc
után egy újabb tánc után sután
egy félmosoly és félelem újra
reszketés szorító rettegés hogy
semmi sem marad hogy ott marad a
semmi légüres szoba illata
vadkender illata egy szürke lepkeszárny

Meseálom

vannak a mínuszévek
véres helyszínek nyomok
boltíves-homlok konok
kitartás súlyos ének
derékig gázol a vízbe
égig csap föl a lángja
lecsukott szemmel látja
amint szakítja tűzbe
néha úgy tűnik táltos
áll a hetedik égben
minden emléke ég benn
a szívén arcokat átmos
hogyan kell lenni boldog
néz de semmit sem lát most
vár egy szerelem-vámost
vagyunk mint forró hot-dog
forró húsból szökőár
gúzsba köt poliplélek
olyankor érzem élek
erős bennem a kővár

polipként ölel átfon
szenvedély ordít bennem
varázslónak kell lennem
tengerben rejtett-zátony

talán ez is csak álom
belőle mese lenne
a sejteken átmenne
minden lépése álnyom

jönnek a mínuszévek
lecsukott szemmel látja
égig csap föl a lángja
összefornak a részek

Kihűlt...

Kihűlt az ágyadon a helyem.
Madárijesztő vagyok, szélbohóc, akinek
keskenyebb a válla, mint a segge, de
jó keze van, s mellkasában ég a szívkanóc
földet és eget felperzselve. Lehet,
hogy ülve alszik a süket éj ölében,
vagy cikázva jár, mint fényben apró lepke:
ha lelkét és magját beléd lövellte,
arcára borul a mindenség sűrű leple.

Kihűlt az ágyadon a helyem.
Hajnalonként a Holddal súlyozom, s
miután a Nappal egy jót beszélgettem,
a kávéért neked is behozom. Gyerek vagyok,
játékos, bumfordi medve, zenében, nőben,
versben élő porhüvely, aki még tud
sírni és néha vidor a kedve. Csak néz a
szájával, mert minden össze van keverve,
de feliratkozik egy meg nem írt szerepre.

Kihűlt az ágyadon a helyem.
Nem érkezem, csak távozom, naponta
többször változom semmit sem elfeledve.
Király vagyok, aki mindent birtokol.
Nincsen mit elveszítsen. Ég és Föld
között csak Istennel osztozom a kincsen.
Bezárom szobánk ajtaját, új szobába
Lépek. Mögöttem ott van mindenem,
előttem semmi nincsen.

Párhuzamos eső

Megmozdulok: valamit tenni kéne.
Lépni, csöndben az ágyhoz. A Drága Nő
zokogását a párhuzamos eső
elnyeli. Az éjjeli lámpa fénye
testét betakarja. Ritmusa van a
fuldoklásnak. Ne nézzen rám. Ne nyúljon
felém a karja. Elviselni nehéz
lenne, ha most rám. Gyűlöljön! Szeressen!
Csak most ne akarja. Valamit tenni
kéne. Vigasznak lenni, súgja a szív.
De nem mondja miként. És nincs idő ta-
lálgatni, hogy most elküld, esetleg hív.
Éjszakánkat hajnállá párhuzamos
eső mossa. Én hallgat. Ő hallgatok.
Álmainkat e hallgatás szétfeszí-
ti, életünket lassan összemossa.

Az idő szorítása

A Drága Nő naponta emlékeztet: nincs
már időnk, rendezzük végre életünket.
Esténként hosszasan vár rám. Ha megjövök
titkos praktikáival elvarázsol és
megfogadjuk: minden másképpen lesz mátol!
Házamba kloroform szagot viszek. Kőrmöm
alatt lovak vére szárad. Kezem imá-
ra többé nem kulcsolhatom, Isten után
holnaptól nem mászkálok. Münchent feledni
nincs erőm, de élni kell: munkához látok.
Álmaimban néha megkísért: volt idő,
amikor másmilyen életre vágytam. Ma
Átokszigetről lelépni nem tudok, és
Álmosvölgy otthonnal riogat. A Drága
Nő magához köt testével, s konyhájával.

Szívkrém éjszakára

szívkrémmel dörzsölöm az arcom
játszom egy lehangolt zongorán
várok ismét ősz lett motyogom
már megint nem keltem korán

lekések mindenről maradok
lesben mohaszőnyeget szövök
lassú ütemben és kérnem vagy
inkább valamit mégis adnom
kellene döntetlen véget ér a
nap mintha csak tegnap mintha
holnap motyogom olyan éra
ez hogy bárki lehetne inka
a káoszból bármi születhet
zongorában alszik az angyal
szívkrémmel dörzsölöm be arcom
s játszom de már egy másik hanggal

Leltár

Mennyi szép verset írtam
Mennyi semmit
Öleltem száz nőt vagy tán
Kétszer annyit
Sírtam s hallgattam sírást
Női faxnit
Megcsaltam icát annát
Katát pannit
Voltam léhűtő vendég
Bunkó tahó
Végvári vitézeknél
Trójai faló
Másztam fára hegyekre
Falra nőre
Égetett láz égett a
Pofám bőre
Néha fittyet hánytam a
Teremtőre
Tudtam mindent ezért tu-
Datlan voltam
Magam soha mindenért
Mást okoltam
Kibírtam ezt-azt nincs ki
Összeírja...
Bevallom jelentkeztem
Néhány díjra
Vadásztak rám vadásztam
Másra én is
Az élet egy szart ér bár
Mondják szép is
Egy barátom üzente
Harc az egész

Vághatnék s varrnék mint egy
Híres sebész
De már eldöntöttem nem
Szállok harcba
Nem vágyom győzelemre
Sem kudarcra
Néha még borra sörre
Női öltre
Egy helyben élek lassan
Megyek tönkre
Ha válaszolnom kell: mi
lesz belőlem?
Legfennebb diákok vizs-
ga-tétele
Undorító férgek fi-
nom étele
Mert sok szép verset írtam
Sok szép semmit
Tán többet érdemelnék
Nem csak ennyit